

Redaktor:

Dr. ALEKSANDER VOGEL.

Przedpłata wynosi:
 We Lwowie z dostawą do domu: miesięcznie zł. 1.50,
 kwartalnie zł. 4.50, półrocznie 9 zł. Prenumeratorem miejscowi, składający przedpłatę bezpośrednio w administracji *Gas. Nar.*, mają nadto prawo bezpłatnego wypożyczenia książek z czytelni H. Altenberga (dawniej F. H. Richtera). Na prowincyi z przesyłką pocztową: miesięcznie 2 zł., kwartalnie 6 zł., półrocznie 12 zł.
 Za granicą kwartalnie zł. 7.50, półrocznie 15 zł. Prenumeratorem *Gas. Nar.* mogą otrzymywać tygodnik humorystyczny **SZCZUTEK** za dopłatą miesięcznie 35 ct., kwartalnie 1 zł. — a **BIBLIOTEKĘ POWIEŚCIOWĄ GAS. NAR.**, wychodzącą co piątek zesyłkami, za dopłatą miesięcznie 40 ct., kwartalnie 1 zł. 10 ct.
 Numer kosztuje 6 centów.

GAZETA NARODOWA

wychodzi w dwóch wydaniach

dla Lwowa o godzinie 2 w południe — dla prowincyi o godzinie 7 wieczorem.

Upadek gabinetu Wekerlego.

Lwów d. 2. czerwca.

Kiedy odbywały się ostatnie walne wybory do węgierskiej Izby posłów, na programach rządów i stronnictw wcale nie stał projekt zaprowadzenia służby cywilnych i w ogóle przedłożenia kościelno politycznych, sięgających ostro w głąb wszelkich towarzyskich, społecznych, wyznaniowych, narodowościowych stosunków kraju. I kiedy w sejmowej noweli Izbie jeden ze skrajnej lewicy podniósł sprawę służby cywilnych, uzyskał tylko trzy głosy, a głosowali przeciw niemu nawet ci, którzy obecnie jako ministrowie wszelkimi fintami i gwałtami przeprowadzili to usiłowanie.

Historia ze służbami cywilnymi jest sprawą żydowizmu pseudomadziarskiego, który oparł masę masoneryę węgierską i Madiarów stacjonującą w państwie Węgierskim wpędza. Rzecz to wiadoma, skonstatowana, zresztą niezaprzeczana. Dla żydów wzburzono wszystkie stany, narodowości, wyznania we Węgrzech, i w niedwuznaczny sposób nawet najwyższą sferę terrorystyczną ochociano. Ministerstwo Wekerle, Czakay a zwłaszcza Szilagyi podali się w tej sprawie nieożydowiznowi za powolne narzędzie. Oparła się Izba magnatów, ochociano ją przeto złać przez wstąpienie w jej skład nowych członków wbrew konstytucji, która tylko 5 nowych członków Izby magnatów mianować pozwala. Ale można zamianować nowych baronów, ci baronowie mieli synów pełnoletnich, którymby ojakowś nadali majątki ziemskie — i tak dzisiejsza większość Izby opornej zesłała na mniejszość.

Temu fałszerstwu jednak oparła się korona, tak zawsze powolna dla Węgrów; gabinet Wekerlego musiał się poddać dymisji i podał się, korona dymisję przyjęła, a gdy trudno narazić utworzyć gabinet Szapary-Apponyi, poruczyła banowi Kroczy, br. Khuen-Hedervarému utworzenie nowego gabinetu.

Ban kroczy, powołany przez cesarza, a to podobno nie na propozycję Wekerlego, przybył onegdaj do Wiednia, wczoraj rano konferował z Wekerlem, poczem o godzinie 11 pojechał do burżu i podjął się utworzenia nowego gabinetu. Następnie wiadomiono Wekerlego, że może przybyć do burżu między 1 a 3 godziną. Gdy Wekerle się w burżu zjawił, uwiadomił go cesarz, że dymisja całego gabinetu została przyjętą, że ban kroczy objął utworzenie nowego gabinetu i że cesarz spodziewa się od Wekerlego i stronnictwa liberalnego (rządowego) poparcia w utworzeniu gabinetu. Wekerle uklonił się i audyencya się skończyła.

Jak słychać, br. Khuen przyjął miłą pod warunkiem, że obejmie cały

program Wekerlego włącznie z ustawą o służbach cywilnych. Różni się obaj jeno w tem, że Khuen nie domaga się powołania nowych magnatów i zamierza spróbować przeprowadzić służby cywilnej bez tego środka. Niektóre dzienniki widzą w tej taktyce różnicę ukrytą zamiar przeciągnięcia sprawy i odroczenia jej ad calendas graecas.

Br. Khuen należy wprawdzie do bardzo dawna do stronnictwa liberalnego i na tem stronnictwie chce oprzeć swoje rządy — uchodzi jednak za przyjaciela postępu powolnego, co też objawił przy debacie nad małżeństwem cywilnym w Izbie magnatów.

Wiadomość o dymisji gabinetu Wekerlego przybyła do Budapesztu o godzinie 4, podczas gdy o godzinie 2 były jeszcze pomyślne wiadomości. Dzienniki wydały natychmiast osobne dodatki. Wkrótce potem plakatowano w całym mieście wezwania, ażeby obywatele wyprawili Wekerlemu, który przybędzie o godzinie 9 wieczór, uroczyste przyjęcie.

Jakoż o oznaczonej godzinie zebrał się na dworcu tłum, około 10.000 osób liczący mogący. Tłum ten urządził Wekerlemu imponującą owację. Wyprzęgnięto konie z jego powozu i tak wśród ustawicznych owacji towarzyszących powozowi tłum, zawieszono go do lokalu, zajmowanego przez klub liberalny, gdzie zebrał się wszyscy członkowie tegoż klubu, tudzież z klubu niezależnych dla powitania b. prezydenta ministrów. W podniesieniu klubu i w kłacie schodowej, zgromadziła się liczna publiczność, między tem wiele żydów z bukietami i młodzież uniwersytecka z chorągiewkami.

Prezydent stronnictwa br. Podmanicki i liczni posłowie popiepsieli na przyjęcie Wekerlego i wśród okrzyków „eljen“ wprowadzono go do sali obrad, gdzie go przyjęto entuzjastycznymi okrzykami, niemal pół godziny trwającymi. Zabrawszy narazie głos oświadczył Wekerle, iż cofnął się, ponieważ nie mógł uzyskać gwarancji dla przeprowadzenia programu liberalnego — może jednak zapewnić, że program liberalny, dzięki konstytucyjnemu usposobieniu króla, jest w swej istocie zabezpieczony. W tej chwili nie może jeszcze wszystkiego powiedzieć, zaprasza jednak członków stronnictwa na jutro (dzisiaj) na specjalną konferencję. W rozmowie opowiadał Wekerle, iż król zgodził się wprawdzie na to, ażeby rząd imieniem korony złożył oświadczenie, że korona uważa przedłożenia kościelno-polityczne za konieczne oświadczenie, nie oświadczając jednak król udzielił zezwolenia na załatwienie tej sprawy przez mianowanie nowych magnatów. Wobec tego nastąpiła dymisja, przyczem wszyscy członkowie gabinetu zobowiązali się, iż w nowym gabinecie nie przyjmą żadnego miejsca.

Wekerle, który wskutek zerwania, jakich doznawał w ostatnich dniach,

jest nadzwyczajnie zmęczony, mógł do dwu z trudnością przedostać się do domu przez tłum, urządzający mu niestanne owacje.

Z BULGARYI.

Lwów d. 2. czerwca.

Rozruchy w Sofii nie obeszły się bez ofiar w ludziach. Umarł wskutek ran jeden z demonstrantów, student. Do zastrzeżenia konfliktu ulicznego przyczyniło się to, że nieletni demonstranci podzielili byli na 2 grupy, nieprzyjaciół i zwolenników Stambułowa, lecz także podzielona była na partie siła zbrojna, która spokój miała przywracać. — Ponieważ Stambułow nominalnie dzierżył jeszcze w swym ręku władzę wykonawczą, więc wezwał policję, aby przywrócić porządek; policja więc wystąpiła ostro przeciw demonstrantom i użyła broni palnej. Zdaje się natomiast, że książę, chcąc sparaliżować zbyt gorącą działalność policji, kazał wystąpić wojsku, u którego Stambułow nigdy nie miał miaru. Wojsko brało więc w opiekę demonstrantów i paraliżowało akcję policji, jakkolwiek pozmniejszała postępowanie bezwzględne.

Pewnem jest, że z okazji historyi Sawow-Stambułow wszyscy wyżsi oficerowie oświadczyli się solidarnymi z Sawowem, podówczas ministrem wojny, z wyjątkiem dowodzącego w Sofii pułk. Marinowa (którego Stambułow proponował księcia na miejsce Sawowa) i jego zastępcy Kutiuszewa, tudzież komendanta Ruszczukę. D. 30. z. m. kazał Kutiuszew pewnemu oficerowi strzelać do tłumów, ale oficer nie spełnił rozkazu i w nocy został Kutiuszew aresztowany. — Stambułow żądał usunięcia wojska z miasta, które między innymi ulicę, na których Stoilow i Nacowicz mieszkają, zajęło; ale wojska nie wycofano. Wreszcie zażądał Stambułow ogłoszenia stanu obywatelskiego w Sofii, czemu się jednak książę i minister wojny Petrow oparli. Za czem Stambułow ostry list do księcia wyprawił, i wtedy książę przyjął w załadzie dymisję Stambułowa, a na życzenie Stambułowa powołał Grekowa, ministra spraw zagranicznych do utworzenia nowego gabinetu, co się atoli nie udało.

Dnia 31. maja w południe utworzył Stoilow nowy gabinet, na razie jeszcze nie kompletny, którego skład już nam wiadomy. Jest to gabinet koalicyjny, złożony z przedstawicieli różnych kierunków, które się jednak w Bulgarii tak nie odróżniają jak w innych państwach, gdzie doktrynę przenoszą nad dobro ogółu, i dlatego nowy gabinet ma podstawę zgody. Jak zapewniają, ani w zewnętrznej, ani nawet w wewnętrznej polityce żadna nie nastąpi zmiana.

Nowy prezes gabinetu Stoilow urodził się w Rumelii Zachodniej, studiował prawo na wszechnicy niemieckiej, a czasów okupacji rosyjskiej przez ks.

Dondukowa został mianowany prezesem sądu apelacyjnego w Sofii; w sobranu zwrócił na siebie natychmiast uwagę rozważną i zwięzłą dykcją. On to w pierwszym sobranu, dyskusję przed wyboorem ks. Aleksandra, utworzył wraz z Nacowiczem i Grekowem kółko konserwatywne, które od radykalnego ogólnie różniło się tem, że potępiało zbyt liberalną, niestosującą się do prymitywnych stosunków Bulgarii konstytucję, narzucając krajowi przez gubernatora rosyjskiego Dondukowa. Po wybraniu ks. Aleksandra, Stoilow zrazu otrzymał urząd szefa politycznego gabinetu książęcego z prawem zasiadania na zebraniach ministrów, później z kolei piastował różne teki. On też popierał ks. Aleksandra w jego usiłowaniach, dążących do wywołania kraju z pod przewagi rosyjskiej i zachował księciu wierność w przesileniu r. 1886, gdy radykalny ówczesny prezes gabinetu Karawelow naraził się na podjęcie, że wdał się z agentami rosyjskimi w konspiracyjny, celem usunięcia księcia. Po wyborze ks. Ferdynanda popierał gorąco jego rządy i jeżeli był w opozycji, to opozycja ta nie była skierowana przeciw księciu, lecz wyłącznie przeciw Stambułowowi, którego Stoilow podejrzewał o zachcianki dyktatorskie.

Wierny druh Stoilowa Nacowicz, wziętany za młodu w spiski przeciwko Turcji, i zmuszony z tego powodu opuścić Bulgarię, osiadł w Wiedniu, gdzie kierował domem komisowym. W r. 1876 gorliwie zajął się organizacją ochotników bulgarskich. W pierwszym gabinecie ks. Aleksandra, utworzonym w lipcu 1879 otrzymał tękę skarbu. Później z kolei kierował różnemi innemi wydziałami, mianowicie też wydziałem spraw zagranicznych. W czasie wywiezienia księcia Aleksandra z Sofii do Rosji, Nacowicz był rezydentem bulgarskim w Bukareszcie i stamtąd gorliwie popierał kontrewolucję Stambułowa. Od r. 1888 do 1890 był rezydentem bulgarskim w Wiedniu, później znowu ministrem skarbu, ale ostatecznie jako minister skarbu, występując przeciw nadużyciu w administracji, usunął się z gabinetu, oświadczaając, że nie może w jednym zasiadać gabinecie ze Stambułowem. Poważni znawcy Bulgarii uważają Nacowicza za gorliwego patriotę i jednego z rzadkich mężów charakteru, których posiada Bulgaria. Powróciwszy z Wiednia do Sofii, Nacowicz zabrał się do napisania „Dziejów Polski“ dla Bulgarów. Nie wiadomo, czy zamiar ten wykonał, ale z rozmyw z b. rezydentem bulgarskim w Wiedniu znanem jest, że żywi gorącą sympatię dla Polaków, w czem zresztą zgadza się ze Stambułowem, i że bardzo wiele skorzystał z dość dokładnej znajomości stosunków polsko-rosyjskich.

Nowy minister sprawiedliwości, Radostawow, liberal, odbył studia prawnicze za granicą, mianowicie też na wszechnicy wiedeńskiej. Już w r. 1885, zapewne więcej z młodzieńczej ambicji, niż z przedmiotowych powodów, p. Radostawow występował w roli opozycji

nej. To też po strąceniu księcia Aleksandra z tronu, Cankow umieścił na zwieszko Radostawowa na liście nowego gabinetu. Jednakże Radostawow uroczyste zaproszenie i gorliwie poparł kontrewolucję Stambułowa. Później wytrwale opierał się przyjęciu rezygnacji księcia Aleksandra i wyborowi innego księcia. Ostatecznie jednak pogodził się z nową dynastją i oponował wyłącznie melodie rządowej Stambułowa.

Inni członkowie nowego gabinetu zajmowali w różnych czasach wybitne stanowiska, a wszyscy bez wyjątku są nieposłakowani pod względem gorącego patriotyzmu.

Tonem jest radykałem, i wraz z Nacowiczem, Stoilowem i Radostawowem należał do opozycji przeciw Stambułowowi.

Gesow należał zrazu do cankowistów; w r. 1886 był ministrem skarbu. Z gabinetu Stambułowa pozostał tylko minister wojny Petrow, powiernik księcia.

Handel rosyjsko-niemiecki.

Organ niezależnych konserwatystów *Post* zamieszcza wielce charakterystyczną korespondencję z Odessy, datowaną z dnia 18 maja.

Po ogólnym wstępie, sławiającym przeszłocone położenie miasta i wzorowe porządku uliczne, pisze autor rzeczony korespondencji, p. Jerzy Schweizer, co następuje:

Handel Odessy, niegdyś tyle słynny, stracił w ciągu ostatnich dziesięciolecia znaczną część swego znaczenia, gdyż rząd pobudował cały szereg mniejszych portów wzdłuż morza Czarnego i protektuje je pod każdym względem. Protektcja ta nie jest pozbawiona politycznego znaczenia. Odessa od dłuższego już czasu nie jest chętnie widziana w kołach decydujących. Carska rodzina, zwiędzając Krym, nie odwiedziła dotychczas ani razu Odessy. W szeregach Odessy Sebastopol i Mikolajew wyposażone zostały w znaczne przywileje i zdołały przejąć pewną część ruchu handlowego odesskiego, który obecnie zupełnie podupada skutkiem gwałtownej niżki wszystkich cen zboża. Wywóz bieżący ogranicza się jedynie na dostawach, które zamówione zostały jeszcze w roku zeszłym, wione zostały jeszcze w roku zeszłym, wione nader pomysłowych aspektów na zboże, lub też na dostawach, zakupionych w początku wojny cłowej i teraz oddawanych kupującym. Kupcy tutejsi z wyjątkiem drobnych kramarzy, którzy zarobili na ostatnim pomysłowym wyniku zbiorów, są wielce skostnieni i lekają się, iż wobec pomysłowej znów nadziei na zbory, ceny zboża jeszcze bardziej spadną, skutkiem czego zastrzyż się jeszcze bardziej przesilenie w tutejszych sferach handlowych. Coraz bardziej staje się jasnym, że skutkiem wojny cłowej Rosya tra-

ąc niemieckie targo bardzo wiele ucieka, podczas gdy Niemcy skądinąd zaopatrzili się w zboże. Odzyskanie targowisk niemieckich w całej pełni będzie w każdym razie rzeczą trudną, jeśli nie niemożliwą, wywóz zaś zainicjowany w ciągu ubiegłego roku do krajów północnych, Danii, Szwecyi i Norwegii nie przedstawia dostatecznego odszkodowania za utracą targowic.

Zapasy zboża wewnątrz kraju są bardzo znaczne, gdyż ziemianie zbytnie oglądanie się na wydawane w swoim czasie rozporządzenia ministerialne, zalecające im zaciąganie pożyczek na zboże, przepiecali w ten sposób, iż cały zbiór pozostał niesprzedany.

Obecnie ceny zboża spadły o 50%, przybyły procenty od wypożyczonego kapitału i straty, spowodowane długim leżeniem zboża. Ceny zboża przy zaciąganiu pożyczek były bardzo niskie. Nie myślę się jednak sądząc, że już w najbliższej przyszłości osiągnięta zostanie cała wysokość pożyczki, skutkiem czego nastąpi żądanie dopłaty od właścicieli. Filia rosyjskiego banku państwowego rozpoczęła już w tych dniach podobny proceder.

Przywóz naszych (t. j. niemieckich) produktów przemysłowych jest bardzo znaczny i według wszelkiego prawdopodobieństwa znacznie jeszcze się podniesie. Podczas trwania wojny cłowej ustał zupełnie Import ten przedstawiają maszyny gospodarskie, kotły, narzędzia rzemieślnicze, żelazo sztabowe, blacha, wyroby porcelanowe, chemikalia i lepsze gatunki skór. Te ostatnie pochodzą z Wiertembergii i z Badenu. W tem miejscu należy wspomnieć o pewnem *curiosum*, które niewątpliwie interesować będzie i szersze koła naszych czytelników. Niedawno temo zamówiły francuskie firmy na tutejszym placu znaczniejsze partje korduanu, saianu, szagrynu i tym podobnych, lepszych gatunków skór. Żądano tylko, by towar dostarczony czuło było juhe. Tutejsi hurtownicy zapytali swych odbiorców, czy ze względu na oszczędność w cenie i transporcie nie byłoby rzeczą wskazaną sprowadzać skóry z miejsc ich wyprawy, to jest z Wiertembergii i Badenu. Otrzymał jednak odpowiedź przeczącą i Paryżanie, lubujący się w juheciach wyziewach, noszą obecnie *cuir de Russie*, sprowadzane z Niemiec via Odessa z dopłatą co najmniej stu procentów.

Przywóz wyrobów rękodzielniczych, nieznaczny już od dłuższego czasu, ustał obecnie w zupełności, ponieważ przemysł rosyjski w tym dalece stał już w zupełnej gotowości do zwycięskiego współzawodnictwa. Mimo to popyt za niemieckimi towarami nie ustaje, gdyż rosyjscy fabrykanci prześcigali zamówieniami, nie są w stanie dotrzymać terminów dostaw. Zwłaszcza przemysł tkacki, zarzucono zamówieniami na lat kilka naprzód, dostarcza wyrobów mniej dobrych niż poprzednio. Rozwój krajowego tkactwa wpłynął na

Za cudze winy.

Przez

Anatola Krzyżanowskiego.

[Ciąg dalszy.]

— Wszystko — prócz obłudy i udawania.

Morecki pokraśniał.
 — Mam nadzieję — wyrzekł — iż człowiek pokochany przez panią, niezadowolony byłby do nich.

Stefcia zawstydzona nieznacznie ku niemu wyciągnęła rękę.

— Przepraszam — wyszeptala.

On, korzystając z zającia się pani Żelskiej innymi paniami, drobne te paluszki ujął i w swojej zatrzymał dłoń. Drżały one jak ptasz strwożone, w niemym obycz sobie uścisnąć, drzenie to zaś, tak dziwnym prądem przechodziło w jego organizm, takiem serdecznem, a błogiem przejmowało go ciepłem, iż Morecki, którego wzburzenie poprzednie, przez panią Aurorę wywołane, pierzchno pod tem łagodnem, jęcącym dotknięciem, spojrzał ciekawie w twarzyczkę dziewczęcią, noszącego miano jego narzeczonej.

Nie, stanowczo, nie była brzydka. Korona złotych włosów szlachetne wieńczyła ocoło, w poważnych, siwych oczach

palili się jakiś płomień łagodny, rzucając blask jasny na zaplone w tej chwili lica. To nie kobieta, lecz pączek zaledwo, z którego mógł jeszcze wyczołkwiać się rozwinąć. Morecki ogarnął jednym spojrzeniem, grube, ku ziemi spływające warkocze i delikatny, myślący profil, a pochylając się, wyszeptał:
 — Kto kocha, ten wszystko przebacza, wszystko, panno Stefiano. Dla każdego zaś przepraszania, gotówbym chętnie, raz jeszcze z przykrem spoćkaniem słowem.

Były to pierwsze mniej etykietałne wyrazy, jakie posłyszala od narzeczonego. Przez wiecór też cały dźwięczały w jej uszach, rozmarzając nietyłe znaczeniem swem, ile tonem serdecznym, tak różnym od chłodu, mrozącego zazwyczaj każdą ich rozmowę. Owa bowiem, wychwalana przez panią Żelską, powściągliwość w uczuciach, zamieniała się często ze strony Moreckiego, w sztywną oziębłość, wobec której każdy porryw szczerości, zamierał na ustach Stefci.

Przełamać ten pancerz chłodu czy dumy, wywołać blask żywszy w oczach, i gorętsze słowa na usta, było jedynym marzeniem dziewczęci. Nie wątpiła, że ją kochał, bo inaczej dlaczego miałby prosić o jej rękę? Wprawdzie, scena wczorajsza wzniecała bolesną wątpliwość w jej duszy, wprawdzie światło przez nią rzucone padało tak, iż w blasku jego rzucone padało dziś między matką a narzeczoną, okrzyk przerażenia wywołał na usta Stefani; umiejętnie

wszakże wyrazi Moreckiego, potrafiły zażegnać burzę powstającą w jej sercu, stłumić drugą z kolei błyskawicę, jaka rozświetliła otaczającą ją ciemność. Upojone tkliwością brzmienia w jego głosie, dziewczę odepchnęło ze wstrętem podejrzanie, które w kryształowo czystej jego duszy, miejsca dotąd znaleźć nie mogło. Przeciwnie; chwila ta wzmoeniła w niej przekonanie, iż nieumiejętnem zachowaniem musiała go zranić, lub obrazić, stąd pełny wyłania względem pani Żelskiej, wobec niej sztywnym się okazywał. Parę słów zamienionych poeichu w teatrze, domysł ten potwierdziło.

Nie pojmując, iż wywołane zostały przez wyrzuty sumienia, wiedziała tylko, że na serdeczne wyciągnięcie jej dłoni, w tkliwszy niż zwykle odpowiedział sposob; uszczęśliwiona zaś podobnym rezultatem, postanowiła odtąd zawsze równie skutecznie używać metody.

Sposobność ku temu zaraz nazajutrz się przedstawiła.

Lokaj Moreckiego przyniósł dla Stefci bukiet, w którym ona widziała nie szablonowy obowiązek narzeczonego, lecz wyraz pamięci i uczucia, nie śmiaćego może słowami się ujawnić. Kwiaty te cudne, dziś tem droższe jej były. Wzruszona, z uniesieniem do ust je tuliła, szepejąc poetyczne zaklęcia miłości, rozmawiając z blademi listkami róż i kameli, jakby z poufnym powiernikiem, niosącym jej pozdrowienie Moreckiego. Na pocałunek, barwne kielichy zdawały się uśmiechem odpowiadać, a wóń ich

odurzająca, rozkoszna, właściwym sobie upajając językiem, szeptała nieświe: — Jakas ty szczęśliwa, wybranko

współśród tysięcy! Patrz, dokoła piękne, bogate, uwielbiane, on jednak błąd twą twarzyczkę wyróżnił z świetnego tłumu i ciebie jedną ponad wszystkie wyniósł!

— To ojciec chyba, w zamian za własne cierpienia, szczęście mi takie wymógł w niebie — myślała rozmarzona. — To duch jego, błogosławieństwo, wstępno do życia, różami drugie mi uśla!

W tem turkot powozu zatrzymał się nagle przed bramą. Stefcia poskończyła do okna, a siwe jej zrenice najwyższą błysnęły radością. Tak; nie omyliło jej przecucie, to powóz Moreckiego; w tworną jego sylwetka mignęła w tej chwili w drzwiczkach karety.

Przepysny bukiet zadrżał w dłoniach Stefci i ruchem mimowolnym, bezwiednym prawie, został znów do ust podniesiony. Spozstrzegłszy się jednak, dziewczę spłonię, ukryło w nim tylko twarzyczkę, nasłuchując z bijącym sercem, znanych sobie kroków. Odgłos dzwonka oprzytomnił ją dopiero, budząc nagle w pierś postanowienie.

Nie będzie czekała, aż ją jak zwykle, w sposób urzędowy zawezwają do salonu. Nie; pobiegnie sama z kwiatami w dłoni, by okazać mu jawnie, jaką jej radość sprawiły; wyciągnie obie ręce i powie mu raz przecież wszystko, co od tak dawna cisnie jej się na usta. Przelanie rozmyślnie krepujące ich formy konwenansu, skruszy szczerze okazywaniem

uczuciem pancerz dumy i oziębłości, jakim się zawsze otaczał, stopi promieniem miłości lody, które nie pozwoliły im dotąd, serce własnych poznać dokładnie.

Postanowienie to, każące jej samodzielnie przysłać dobytek szczęście, w magiczny sposób podziało na Stefcię; zaróżowiona jak jutrenka, z blaskiem poetycznego uczucia w siwych, smutnych zazwyczaj zrenicach, szybko zbiegła ze schodów, dzielących pokój jej od na dale narzdzonych salonów. W obserwern, o lśniącej posadzce i dębowych meblach przedsonku, pusto było zupełnie. Na stole tylko leżał kapelus Moreckiego, przed kominkiem zaś wielki dog zółty wygrzewał swe członki; na widok Stefci podniósł się i zbliżył ku niej ze stłumionem, przestęgiem jakby warknięciem. Rozumne wszakże spojrzenie psa, nie zdołało dziś zwrócić uwagi dziewczęci, rączka jej nie spożyczyła na szyi ulubieńca. Stefcia przebiegła szybko, miękkiem kobiercem wysłany buduar i jedną dłoń przyciskającą do gwałtownie bijącego serca, drugą uniosła lekko portyerę, dzielącą pokój ten od salonu.

Sen, marzenie, ułuda, wszystko pierzchno naraz, serce zaś uderzające przed chwilą z szaloną siłą, stanęło nagle tak cicho, jak gdyby skamieniało, na zawsze w pierś poruszać się przestało.

Niesiona tu na skrzydłach miłości i nadziei, kierowana porywającym, pełnem wiary i ufności uczuciem, Stefcia jak wryta zatrzymała się w progu. Uchylona

portyera dziwny ukazała jej widok. Morecki, ten zimny, panujący nad każdym ruchem człowieka, stał tuż do ust ręce jej matki; ona zaś, stojąca, uśmiechnięta i lekko o ramię jego wsparta, zdawała się nie nie mieć przeciwko równie pofatuemu powitanu.

Upojeni, zapatrzeni we własne oczy, nie spostrzegali nawet wsmukłej postaci dziewczęci, które skamieniało, jak marmur blade, nieruchome we drzwiach stało.

— Okrutna — mówił z pieszczotliwym wyrzutem Morecki. — Czy miałaś serce, całe dwa dni gniewać się na mnie? Stęskniłem się za twym uśmiechem, za pocałunkiem, za gorętszym skłótnem.

Czarne oczy pani Aurory paląc przeszyły go wejrzeniem, pełne, zmysłowe jej wargi, pochylili się ku ustom męczyzny.

— Nie należało mi się sprzeciwić — zauważyła zalotnie.

— Wiem o tem, robię też wszystko co każesz, tyranie rozkoszna. Posłałem bladej tej dziewczynie bukiet przed chwilą, a teraz należy mi się za niego nagroda.

Rozszerzone zrenice Stefci śledziły usta ich w płomiennym łączące się pocałunku, poczem dłoń jej drobna opadła, zapuszczając bez szelestu portyerę na złowieszczy dla niej, a wstrętny cynizmem swym obraz.

(C. d. n.)

Rada państwa.

TELEGRAMY.

Sofia d. 2. czerwca. W nocy zaszły
miastu wielkie zaburzenia. Portrety
Czarnobylowa i Peckowa zostały spalone
na tablicach na rogach ulic noszących ich
nazwiska zerwane. Policja strzelała.
Brakuje 4 policyantów; przypuszczają,
że zostali w sposób doradny przez lud
zamordowani. Prokurator Praszow zo-
stał silnie poturbowany. W całym kra-

